

Tijdens BINNENKOMST gasten in de aula

MUZIEK: 1 The Homecoming (Manuel and the Music of the Mountains)

Namens kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen wil ik jullie vandaag, donderdag 27 juli 2017, allen van harte welkom heten op deze samenkomst, een samenkomst, bedoeld om het léven van Mams, Mia Steijns, te vieren.

Auch ein besonderes Wort der Begrüßung zu unseren Deutschen Freunden. Herzlich Willkommen zu dieses zusammen sein, um das Leben Maria's zu feiern. Ich hoffe daß ihr wenigstens ein bißchen davon verstehen könnt und ich werde versuchen langsam zu sprechen. Sons bin ich sicher, wir werden uns bald wiedersehen und dann reden wir über Maria. Da gibt's noch viel zu erzählen.

Mam heeft me al jaren geleden gevraagd om – als het zo ver is - de bijeenkomst, deze viering, zelf te verzorgen. Dat was haar wens en vanzelfsprekend wil ik die wens graag vervullen.

Ze heeft – ook al jaren geleden - samen met mijn zus Loes de foto voor de kaart uitgezocht en bewerkt en ze had zelf de tekst voor de kaart op haar computer gezet. De verzoeken over kleding en bloemen kwamen ook van haar. Kortom: zij was toen niet ziek, maar dacht wel over dingen na. We spraken er ook meermaals over en ze was heel duidelijk in haar wensen. Deze viering is in haar geest en is helemaal naar haar wens.

Na haar overgang kwamen wij in de mallemlen terecht. De benodigde brandstof om alles te kunnen doen wat op ons afkwam was adrenaline, maar vooral liefde.

Na tweeënhalve dag van voortdurend racen en regelen ging ik maandagmiddag rustig zitten om Mams' verhaal op te schrijven. Het was aan het onweren en jawel hoor ... een flinke klap en de elektriciteit viel uit, de lampen, de computer, alles. Twee minuten later ging het licht weer aan en de computer ook, maar ... ik had geen verbinding via de vaste telefoon en nog erger, geen internet.

Je kunt je voorstellen dat me dát even in het verkeerde keelgat schoot, zo midden in alle regelingen. Ik begreep wel wat er gebeurde, maar wilde dat eigenlijk even niet horen. Mijn broer en zussen hadden echter blijkbaar ook wel eens naar mam geluisterd en zeiden het voor de duidelijkheid toen nog maar eens hardop: Mam wil dat je even ophoudt en rust ! Tja, van je familie moet je het hebben! Het duurde in totaal twee uren voor het weer opgelost was en in die tijd heb ik inderdaad even niks gedaan en voor de rest het plan maar gewoon weer omgegooid, net zoals ook zo vaak gebeurde in het leven van mams en mij. Op maandag kwam er niks meer van het schrijven van Maria's verhaal.

Dus op dinsdagochtend ga ik verder. Ik schrijf Maria's verhaal, de zon schijnt, op haar computer klinkt haar favoriete muziek en op mijn computer zingen de vogeltjes. En het is "bijna" zoals elke dag dat we daarvan genoten, bijna ... En kijkt zij natuurlijk over mijn schouder mee om te zien of ik het wel goed zeg allemaal.

Ik geef nu even het woord aan mijn zus Loes.

Loes vanaf hier

Mam, Mia, MARIA, werd geboren te Canne (B) op 6 juli 1926 als derde in het gezin. Haar moeder was een Belgische en haar vader was een Maastrichtenaar. Na haar werden respectievelijk twee broers, een zus en nog een broer geboren. Een druk gezin dus met 9 personen.

Ze verhuisden van Canne naar Maastricht. Mam had "Mestreechs Blood" en is altijd gebleven: 'n échte Mestreechse, in hart en nieren, compleet met Mestreechs Keteerke en Vastenaovend, dit laatste zelfs actief totdat ze 85 was.

Haar jeugd was vooral gevuld met de zorg voor haar broertjes en zus. Die hingen zowat letterlijk aan haar rokken. Tijdens en na haar Middelbare School zorgde zij ook nog voor haar moeder, die vaak ziek was.

Volgens oud-Katholieke traditie/gewoonte kreeg zij bij haar geboorte een hele riedel doopnamen: Catharina Maria Josephina Gertrudis. In het dagelijks leven werd haar roepnaam "Mia" en iedereen was daaraan gewend. Maar later zei ze vaker dat ze de naam "Maria" toch mooier vond.

Toen zij geboren werd is ze - zoals in die tijd heel gebruikelijk - toegewijd aan de H. Maria en ze heeft daadwerkelijk in haar eerste 7 levensjaren vooral de kleur blauw gedragen als eerbetoon aan haar Heilige Peetmoeder. Ze had echt devotie voor de H. Maria. Ze is in Lourdes geweest en had niet veel op met het commerciële aspect daar.

Maar zij wandelde de Bidweg en dat vond ze heerlijk. Nog fijner vond ze het toen ze in alle vroegte bij de grot zat en er was verder niemand. Ze was alleen met Maria. En ook de kaarsen-processie vond ze geweldig.

Later is zij nog in La Salette geweest, een plek in Frankrijk waar ook Maria-verschijningen hadden plaatsgevonden. Dat sprak haar nog veel meer aan, want die bedevaartplek ligt eenzaam en rustig en hoog op een berg.

Er is een grote kerk, een heel groot pelgrimsverblijf waar je kunt overnachten, er is één piepklein winkeltje en dat is alles. In de ochtend word je letterlijk wakker in de wolken, omdat het oord zo hoog ligt.

Als de wolken weggedreven zijn, dan zie je zon, bergen en er is stilte, een heerlijke stilte die uitnodigt om in jezelf binnen te gaan. Zij is daar enkele malen geweest en voelde zich daar dicht bij de H. Maria.

Om haar verbinding met Maria te benadrukken, wilden we het Ave Maria van Schubert laten horen. Dat lied is door ontelbare beroemde zangers en zangeressen zó prachtig ten gehore gebracht, maar desondanks hebben we gekozen voor het Ave Maria dat wij zelf het mooist vonden, in het Duits gezongen door een vrouw met een prachtige stem: mams zelf. We hebben besloten jullie allen een uniek cadeau te geven: háár stem ... nog éénmaal.

(Maria hatte eine wunderbar schöne Stimme. Wir geben euch heute ein einmaliges Geschenk: ihre Stimme, noch einmal).

Tonny begeleidt haar op de piano. Luister en geniet: Mams en het Ave Maria.

MUZIEK: 2 Ave Maria (Mams)

Zingen was mams' lust en leven; zingen en muziek.

In 1952 trouwde zij en uit dat huwelijk werden 5 kinderen geboren. Het huwelijk was niet gelukkig en strandde, maar tijdens alle moeilijke momenten hielp de muziek haar door alles heen. Als het moeilijk werd zong zij iets wat mijn grootvader vroeger op zo'n moeilijk moment altijd tegen haar zei: "Glücklich ist, wer vergisst, was doch nicht zu ändern ist". Dat was haar motto.

Nu zij de vrijheid had, kon zij beginnen aan haar echte leven – en dat gold ook voor ons. Mam en ik hadden net ons rijbewijs gehaald. Loes, mijn zus, leerde een Italiaan kennen, Dino. Italië is groot en het kon bijna niet verder weg zijn. Hij kwam uit een dorpje in de provincie Puglia. Italië ziet er uit als een laars. Vignacastri ligt helemaal in de hak van Italië. Daar vlakbij komen de Adriatische- en de Middellandse zee bij elkaar.

Dino wilde dat zijn familie mijn zus, haar moeder en onze familie leerden kennen, dus ze gingen naar Italië. In de nacht kwamen ze ergens toen mijn moeder vroeg: "Wat zijn dat toch voor donkere wolken?" Dat bleken de bergen in Oostenrijk te zijn. Mijn moeder wilde dat Dino onmiddellijk ergens stopte om te overnachten zodat ze in de ochtend de bergen kon zien en dat gebeurde. Zij bloeide open als een roos.

De verdere rit door Italië deed de rest. Zij was voorgoed verkocht. Realiseer je, dat de afstand Maastricht-Vignacastri zo'n 2200 km was. We spreken over 1975. Er waren geen vliegvelden, behalve in Milaan en nou ja, dat was 1000 km verder, dus de reis ging per auto.

Mijn moeder genoot van de hele rit, van het zicht op de Adriatische zee aan de linkerkant en van de oleanders die overal in de middenberm van de autoweg stonden. Als je reist, dan wordt je bewustzijn verruimd en daar begon het dus ook mee.

We zijn tig keren naar Italië gereden en Mams reed als ze kon de hele weg. Het ging soms niet eens erom het doel te bereiken. Het ging puur om het genieten van de reis. Loes en Dino trouwden, in Nederland voor de wet. In Italië deden zij dat nog eens geweldig Italiaans over. Het was een magnifieke bruiloft. Dino was mams' zoon en onze broer. En dat is hij altijd gebleven.

Vervolgens werden mam (en ik) wat vrijpostiger en reden we ook naar andere landen, net zoals het ons inviel: naar Frankrijk, Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland, Spanje.

En meestal ging ze gewoon haar neus achterna. We reden rechtdoor of sloegen rechts- of linksaf, net zoals het uit kwam en we kwamen uit op prachtige plekken, eenzame plekken, reden door drukke steden en kleine dorpen, maar het liefst reed mam de bergen in, hoe hoger hoe beter. We reden dwars door de Pyreneeën en moesten een nacht in de auto doorbrengen omdat er in de verste verte geen dorp in de buurt was. Ze vond het prachtig.

Mijn zus en haar man kregen kinderen, prachtige jongens, die intussen tot geweldige mannen zijn opgegroeid, waar mam (en ik) eindeloos trots op waren en zijn.

Jongste zus Barbara trouwde met Math, liefkozend "Mathje" genoemd. Af en toe is hij een opgewonden standje, maar mam hield van hem en zag ook hem als een zoon.

Barbara en Math kregen een zoon, Vincent. Hij studeert aan de Universiteit van Nijmegen en ook hij is een geweldige man geworden. Af en toe zei ze tegen mij: vroeger kon Vincent erg moeilijk zijn, maar nu is het zo'n fijne man geworden, daar ben ik heel blij om. Ik ben trots op hem.

Broertje Richard is de Benjamin in ons gezin. Hij trouwde met "zijn Jana", in hetzelfde jaar als Barbara en Math trouwden. Zij kregen twee dochters, Karla en Jessica (ja, van alles wat..) en dat zijn intussen mooie lieve meiden geworden, zoals je net op de foto's misschien hebt kunnen zien. Ze hebben een vak geleerd en werken. Mam keek vol bewondering toe hoe haar kleinkinderen opgroeiden.

Oudste dochter Catharina woonde op zichzelf en was een happy single. Op haar kom ik zo meteen nog even terug.

De kleinkinderen werden groot. Ze trouwden of gingen samen wonen.

Oudste kleinzoon Mario trouwde met Peggy en zij kregen twee prachtige kinderen, een rijkeluiswens: een meisje (Luana) en een jongen (Luca).

Tweede kleinzoon, Renato, is een hardwerkende happy single.

Derde kleinzoon Emilio vond in Nathalie zijn grote liefde en zij kregen een dot van een dochter (Eva).

Jongste kleinzoon, Roberto, heeft gestudeerd en heeft net werk gevonden.

Kleindochter Gina is verliefd en op zoek naar werk.

Terug komend op oudste zus Catharina: zij werd in september 2000 ineens heel ernstig ziek. Zij heeft hard gevochten en ze leeft nog steeds. Mam was heel trots op haar, want ondanks alle ellende destijds klaagde ze nooit.

Zelf had ik bijzonder grote bewondering voor mijn moeder die toen toch ook al 74 jaar oud was. Zelf moest ik werken, maar mam zat van de vroege ochtend totdat het bezoekuur om was aan het bed van Catharina. Ze was nooit ongeduldig, eten en drinken moesten we maar naar haar toe brengen want ze ging niet weg van het bed, tenzij het niet meer anders kon. Ik vond het onvoorstelbaar knap van mam dat ze zoveel uren geduldig bij mijn zus bleef. En intussen zonden we onze gebeden naar boven.

MUZIEK: 3 The Lord's Prayer (Andrea Bocelli)

Nu even een zij-sprongetje: in 1958 had mam drie kinderen. Ze was 32/33 jaar en op dat moment woonde we een tijdje in Kanne.

Op een dag werd mijn moeder na de H. Mis door een bewoonster van het dorp aangesproken. Mam kende haar van naam maar meer niet. Die vrouw zei dat ze mijn moeder "een gebedje moest geven", een gebedje tegen brandwonden. Mam zei: "dat kan ik goed gebruiken, want met dat kacheltje in de keuken verbrand ik me vaak". Helaas zei de vrouw dat mam zichzelf niet ermee kon helpen. Het was even over toen. Maar twee weken later zei de vrouw dringend tegen mam dat ze het gebedje aan haar moest geven en als dat niet kon, dan moest ze het mee het graf in nemen. Het argument waarmee ze het plein won was: je hebt toch drie kinderen? Doe het dan voor je kinderen. En dát werkte. Mam nam het gebedje aan en de eerste voor wie ze bad was mijn jongere zus, die tijdens het spel op het hete kacheltje gevallen was. Haar ene been was aan de achterzijde volledig verbrand. Details zal ik jullie besparen, maar mam bad het gebedje en drie weken later was dat been volledig en compleet genezen, zonder medicatie, zonder zalf en wat dan ook. De huisarts van mam kende de vrouw van het gebedje en toen hij wist dat mam het had, weigerde hij mijn zus naar het ziekenhuis te brengen, terecht dus.

In de tientallen jaren daarna bad mijn moeder voor veel mensen met brandwonden van heet water, thee, olie, vet etc.

Terug naar Catharina: toen zij bestralingen moest krijgen in haar mond (zij had immers daar kanker) besepte ze dat ze daar net zo goed brandwonden van zou gaan krijgen en ze vroeg mam om het gebedje voor haar te bidden.

Mam was verrast want ze had nog nooit gedacht aan bidden voor brandwonden van bestralingen. Die bestonden vroeger immers niet. Ze bad en in de mond van mijn zus was het een en al brandwonden, maar ... zij had er totaal geen last van. Ze had er geen nadeel van en al helemaal geen pijn, tot grote verbazing van de artsen, die daar niks van snapten.

Daarna wist mam dus dat het gebedje net zo goed werkte voor brandwonden van bestralingen en ze heeft het daarna meermaals gebeden, vanzelfsprekend met dezelfde geweldig goede resultaten. Het brandwondengebedje dat ze in 1957 / 1958 kreeg, was het zaadje voor haar latere liefde voor het helpen van mensen.

Kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen, broers en zussen, schoonbroers en schoonzussen, neven en nichten, achterneven en achternichten: mam hield van hen allemaal even veel en ze was op allemaal even trots. Wij waren alles voor haar.

Mam was altijd onze rots in de branding. Alles deinde soms op en neer, maar zij bleef de stabiele, krachtige en vooral liefdevolle basis waar wij allen op konden terug vallen. Zij droeg ons onder haar vleugels en leerde ons vliegen.

Het volgende lied is echt van toepassing op haar wezen. Het wordt gezongen door een van onze allerbeste vrienden sinds lange tijd:

MUZIEK: 4 You are the Wind Beneath my Wings (Ronald Scipio)

De jaren vergleden. Kinderen vierden huwelijksjubilea, dochters werden 50 of 60, kleinkinderen werden 18 of 21 en mams vloog. Ze verzorgde bloemen, zat elke dag op de computer (zelfs tot enkele dagen voor haar overlijden), legde bezoeken af bij schoonzussen die niet meer tot bij haar konden komen, hing af en toe lekker de gek uit, speelde samen met Frank op het Carillon en studeerde af als volleerd beiaardier.

Een hoogtepunt en verrassing kwam toen ze haar 88e verjaardag vierde. Op de galerij waar wij woonden, werden opnamen gemaakt voor het programma "Flikken". Toen de crew erachter kwam dat mam jarig was, kwam Victor Reinier haar persoonlijk feliciteren. Dat vond ze helemaal geweldig, alhoewel... Flikken heeft mam slechts éénmaal op TV gezien en dat was voldoende ☺.

In een gekke bui pikte ze wat sieraden van mij en verkleedde zich als hippie.

Twee andere foto's getuigen van haar liefde voor Carnaval. Als ze de muziek hoorde dan begonnen haar benen te tintelen.

Ze hield van bepaalde dieren en zette honderden foto's in haar computer. Haar astrologische teken was kreeft, ze hield van uilen, pauwen, pinguïns en ezeltjes en nog veel meer. Ze had me al enkele maanden gezegd dat ze een aquarium wilde en dat kwam er in april. Elke dag ging ze in haar relaxstoel liggen en genoot van de bewegingen van haar visjes.

Een ijsje? Daar kon je haar altijd mee straffen. In 2010 brak ze haar enkel en in 2011 brak ze haar rechterpols, maar mam bleef lachen. Ze werd 90 jaar en we vierden twee maanden lang, elke paar dagen wel met familie, vrienden, dan met die en dan met die. En tenslotte is ze 91 jaar geworden op 6 juli jl., een verjaardag die ze nog heel fijn en rustig heeft kunnen vieren met haar kinderen en enkele kleinkinderen. Ze was apetrots dat ze kon zeggen: ik ben 91 jaar ! Ze zag er niet naar uit. Haar leeftijd kon je nooit aan haar af zien.

Het laatste stuk dat ik hier over Mam vertel is eigenlijk het grootste en belangrijkste deel van haar leven: het spirituele deel. In 1979 begonnen zij en ik aan een prachtige, interessante, avontuurlijke reis, die eerst alle ons bekende vaste grond wegmaaide en ons vervolgens voerde naar dingen waar wij nooit van gedroomd hadden. Het was 1979 en mam was toen 53 jaar jong. Wij waren pioniers want er was op spiritueel gebied nog helemaal niks, er waren geen films, geen boeken, geen verenigingen en er was nauwelijks iemand met wie we over deze zaken konden spreken. Mia sprong in het diepe, in volle overgave aan deze nieuwe taak: het helpen van mensen. Vanaf 1982 traden we in het openbaar.

Ze ontwikkelde zich op allerlei manieren en vooral ontwikkelde ze de gave om mensen aan zich te binden middels liefde. Mensen, vaak ook nog ouder dan zij, zagen haar als een moeder. Ik doorliep dezelfde ontwikkeling, samen met haar, dus dat ging, maar mijn zussen, broer en andere familieleden hebben haar vaak moeten missen omdat haar leven nu in het teken stond van "prioriteiten". Tijdens een Kerstdiner, dat wij zelf thuis gaven, werd gebeld dat er iemand op sterven lag en die had haar/ons nodig. Wij lieten het Kerstdiner verder in handen van onze familie en vertrokken. Dat was Mam: wat vóór ging, dat ging nu eenmaal voor. Ze was heel erg trots op de gezinsleden, die nu eigenlijk geen "normale" oma meer hadden, maar eentje die er soms was en vaak ook niet. Maar ze hield beslist niet minder van hen, eerder meer.

Ze leerde elke dag bij en degenen die haar opzochten om hulp, die kregen van haar alle tijd, alle aandacht, alle energie en alle liefde die ze maar kon opbrengen. We reisden naar patiënten in Amsterdam en Groningen, Leuven, Parijs, Oostenrijk en Italië. Als ze ons nodig hadden, dan zei mam: we gaan en daar gingen we.

Het hoogtepunt voor mam kwam na zo'n 25 jaar spiritueel werken: het schrijven en de uitgave van ons boek "De andere Wereld en wij".

Het boek werd in 2007 uitgegeven. Ze was apetrots er op dat zij (samen met mij) schrijfster was van dat boek.

Het is een gemakkelijk leesbaar boek dat gaat over onze ontwikkeling op spiritueel gebied, hoe alles begonnen is, wat wij ervan geleerd hebben, hoe anderen ervan kunnen leren.

Daarna was het alsof de kraan vol opengedraaid was: als een waterval stroomden hele boekwerken uit haar handen. Ze zat aan de computer en schreef boeken over de herinneringen aan haar eigen jeugd en haar familie, over de herinneringen aan ons toen wij jong waren, schreef het verhaal van het breken van haar been en pols en nog veel meer. Het stroomde en stroomde grote geschenken voor ons.

Voor Mia waren spiritualiteit en de materiële wereld met elkaar verweven. Het een bestaat niet zonder het ander. Het materiële leven **is** spiritueel, als je dat kunt (in)zien. Voor Mia was het in elk geval één geheel.

- De Witte Uil was de naam waarmee we groepen startten: gespreksgroepen, meditatiegroepen, groepen voor interpretatie van dromen, meditatief tekenen etc.
De kleur wit staat voor zuiverheid en een uil staat voor wijsheid en voor helderziendheid.
- De aartsengel Rafaël was onze grote baas.
- Simpel gezegd: wij stelden ons open voor de Universele of de Goddelijke Energie. Die stroomde door onze handen heen naar de mensen en daarbij werden we geholpen door engelen en door onze spirituele gids. Ik besef dat dit voor een aantal van jullie vreemd en onwaarschijnlijk klinkt, maar het feit dat we al bijna 40 jaren op deze wijze werken en daarbij heel veel uitstekende en soms wonderbaarlijke resultaten halen zegt wel iets.
- Beiden kregen we hulp van engelen, maar de relatie van Mia met haar bewaarengel was iets speciaals.

Zij had echt contact met hem en vroeg hem vaak om hulp. Engelen waren sowieso haar ding. Als mensen op reis gaan, mailden of belden ze met Mia om een "reis-engel" te vragen en geloof het of niet, maar sommigen van hen waren achteraf heel erg blij dat ze een reis-engel hadden mee kunnen nemen. (Vragen naar een reis-engel mag trouwens nu ook nog hoor.) Die ervaringen waarbij mensen hulp krijgen van engelen zijn zeer speciaal. Ook dat hoeven jullie niet te geloven, maar er zijn legio boeken over rechtstreekse hulp van engelen, rechtstreekse hulp in de materiële wereld bedoel ik. Engelen die niet zichtbaar of materieel zijn, die toch weten te verschijnen en die wonderen verrichten in ons aardse bestaan.

Kijk maar eens naar de verhalen van degenen die 5 jaar na 11 september hun verhaal op TV deden. Dan kom je de engelen weer tegen. En mam was – meer dan wie ook - onlosmakelijk en sterk verbonden met haar engel.

TEKST VAN MAM

Mam was – zoals velen van jullie weten – al jaren geleden bezig met haar eventuele afscheid, dat onvermijdelijk wel eens móést komen. Ze schreef een tekst, waarvan ze wilde dat ik die op haar crematie voorlas.

Daar gaat-ie dan:

Graag wil ik jullie allemaal nog iets zeggen:

Ik ben blij en dankbaar dat jullie bij me waren en van me gehouden hebben.

*Ook **IK** heb altijd heel veel van iedereen gehouden, met name speciaal van mijn kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen én van mijn broers en zus en van hun gezinnen.*

Zoals iedereen ben ik op aarde gekomen, gekleed in een aards jasje. Nú kunnen jullie mij niet meer zien, omdat ik een andere jas draag om in het echte en eeuwige leven verder te gaan.

En totdat het jÓuw tijd is, zal ik samen met vele anderen op je wachten om je hier te ontvangen.

Maar ik ben niét weg !

*Ik blijf dichtbij jullie. Niet ergens hier boven of beneden, maar altijd **DAAR** waar jullie mij nodig hebben.*

Als er iets is kun je mij gewoon vragen om je te helpen.

Persoonlijk heb ik heel vaak hulp gevraagd aan mijn engelbewaarder en die hulp heb ik ook altijd gekregen.

*Ook **JIJ** kunt jouw engelbewaarder alles vragen, want er is altijd hulp aanwezig, op de ene manier of op de andere.*

Nu ga ik mijn reis vervolgen en ik wens jullie allen een gezegende en gelukkige toekomst, met veel liefde en hulp van jullie engelen en van mij.

Het volgende lied spreekt over deze "Special Angels".

MUZIEK: 5 You are My special Angel (Timi Yuro)

TENSLOTTE: mam heeft nu eindelijk haar beloning gekregen. Haar laatste dagen heeft ze bij en met mij en met haar gezin en familie thuis doorgebracht. Zij heeft kinderen en kleinkinderen en naaste familie nog thuis kunnen ontvangen en heeft vanuit bed iedereen nog een persoonlijk laatste iets, een advies of woorden van liefde gegeven, zelfs via de telefoon. Wij allen zijn vervuld van grote bewondering voor haar waardige houding.

Twee zeer persoonlijke en intieme ervaringen op de dag voor ze in slaap viel willen we jullie niet onthouden, omdat ze absoluut tekenend zijn voor de creativiteit, het medeleven en de waardigheid van deze vrouw.

Net voor ze in slaap viel, zei ze iets tegen me. Het was moeilijk te verstaan maar na 2 keer hoorde ik haar zeggen dat ze moest plassen. De dagen daarvoor hebben we haar telkens met twee of drie personen uit bed geholpen op de plasstoel. Het deed haar pijn, maar ze was elke keer blij. Ook dié keer wilde ze plassen en omdat we wisten dat ze geen kracht meer had, wilden we haar geen pijn doen door haar weer uit bed te halen etc. We probeerden haar gerust te stellen door te zeggen dat we het bed zouden verschonen. Ze keek me recht in mijn ogen en zei iets. Ik luisterde goed en ze zei, heel duidelijk en nadrukkelijk: OET BED !!

We konden niet weigeren. Mijn zussen en mijn broer en ik hebben haar met z'n vijven uit bed geholpen op de stoel. Daarna legden we haar terug in bed. Ze gaf een zucht van verlichting. Je kon het zien dat ze dacht: "zo, nu heb ik geplast, nu kan ik slapen". En daarna viel ze in slaap. Woorden schieten tekort om te zeggen hoe wij haar doorzettingsvermogen en waardigheid op dat moment bewonderen. Ook de ervaring zelf: zij heeft ons vijven op de wereld gezet en wij vijven samen hebben haar geholpen op dit voor haar zo belangrijke en intieme moment.

De tweede ervaring vond een aantal uren vroeger plaats, vroeg in de ochtend, zo rond 08.00 uur. Ze had een ongelooflijke rotnacht gehad, met veel ademnood. Ze was doodmoe, maar in de ochtend had ze ineens kracht en had ze een ervaring.

Mijn jongste zus, Barbara, was die dag, 20 juli, jarig. Mam wist dat, feliciteerde haar en zei: ik wil niet dat je elk jaar op je verjaardag verdriet gaat hebben omdat ik ga vertrekken. Ik wil dat we feest vieren voor jouw verjaardag. Ga wat te drinken pakken.

Wij dachten aan thee of koffie, maar nee, dat was niet goed genoeg. Zij wilde een Amaretto di Saronno en dat zei ze duidelijk. En ook wij moesten "ein dröpke" nemen. In alle vroegte, zaten we daar met Amaretto en Sambucca op onze nuchtere maag en we toastten op de verjaardag van mijn zus, mam als eerste. We hebben een foto van haar met dat drankje, zo ondeugend, zo blij. Het was een unieke ervaring en het bewees opnieuw haar liefde voor haar kinderen. En daarmee zorgde ze met één magnifiek gebaar, één magnifieke handeling ervoor dat de verjaardag van mijn zus nooit een verdrietige dag kan zijn, maar voor altijd verbonden is met een schitterende toast in de vroege ochtend.

In alle rust, overgave en volkomen ontspanning heeft zij daarna geslapen en het aardse leven met zijn beslommeringen kunnen loslaten. Na haar fysieke dood ontspande haar gezicht nog meer en tot onze grote verbazing en vreugde verscheen er drie kwartier na haar fysieke dood een ongelooflijk mooie glimlach op haar gezicht. Meer dan vijf uren na haar dood lichtte haar gezicht nog steeds op door die glimlach. Die is gebleven totdat haar lichaam werd weggehaald. De glimlach konden we bij het opbaren niet meer zien, want de huid trok strak, maar de rust en de waardigheid in haar zijn duidelijk zichtbaar op haar ook nu nog prachtige gelaat. Er is geen make up bij haar gebruikt, er is niks gedaan om het mooier te maken. Ze is mooi, volkomen natuurlijk, zoals altijd.

“Durf niet te huilen als ik dood ben”, zei ze meermaals. Ons antwoord: “we gaan tóch huilen, maar we zullen dat niet lang doen”. We hebben verdriet om ons eigen gemis, niet om haar.

Ook al gaan we haar met zijn allen vreselijk missen en ook al gaan we huilen, het kán en zál niet lang kunnen duren. Dat zou zij niet willen.

We zijn vandaag bijeen gekomen, niet om te spreken over een verschrikkelijk verlies, maar om naar de wens van mams haar LEVEN te VIJEREN en ons verhaal over mam is één lofrede over haar liefde. Vier met ons mee in haar geest.

Wij laten jullie gaan met in jullie hart de nalatenschap van Mia: LIEFDE.

Mam wist het zeker: afscheid is maar tijdelijk, het is een illusie. We zien elkaar snel weer.

*We'll meet again, don't know where, don't know when,
But I know we'll meet again some sunny day.*

*We zullen elkaar zeker weer ontmoeten, ik weet niet waar en ik
weet niet wanneer
Maar ik wéét dat we elkaar weer zullen ontmoeten, eens, op een
zonnige dag.*

*Wir werden uns sicher wieder begegnen, weiß nicht wo und weiß
nicht wann,
aber ich wéiß dass wir uns wiedersehen, an irgendeinem schönen
sonnigen Tag.*

MUZIEK: 6 We'll meet again Vera Lynn